

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

V. évf. 9. szám

2000. SZEPTEMBER

Pusztába kiáltó újlaki hangok

Milyen is az a pusztába kiáltó szó? Messzehangzó vagy semmibe vesző? Hatékony vagy visszhangtalanul elhaló? Van foganatja vagy süket fülekre talál?

Lapunk hasábjain négy éve „hallatszanak” az újlaki hangok, hiszen legelső számunk négy évvel ezelőtt, 1996 szeptemberében látott napvilágot. Vajon mennyi értelme volt, hogy e hangok fölhangozzanak? Mennyiben sikerült hozzájárulnunk, hogy plébániánk működő közösséggé, a tanítványok egymást értő és szerető gyülekezetévé váljék?

Mai nyelvünkben egyre inkább a „pusztába kiáltott szó” forma terjed el. Olyankor használjuk, ha egy kezdeményezés visszhangtalanul, egy próbálkozás eredménytelenségét akarjuk jelezni. Az *Újlaki hangok* esetére lefordítva: ha kezdeményezésünk visszhangtalanok maradnak, ha senki sem jelentkezik újlaki emlékeivel, ha - a látszat szerint - senki sem szeretne pingpongozni, ha egyetlen rejtvényfejtés érkezik (és ezek a kiragadott példák valódiak!), akkor mintha a süket fülek esete forogna fenn. Hangunk elhal a végtelen pusztában, mielőtt célt érne.

Az evangelisták azonban Izajás 40. fejezete nyomán a „pusztába kiáltó szava”-ról beszélnek. És ez a szó mind az Ó-, mind az Újszövetségben vigasztalást, szabadulást hirdet, amit az Úr eljövetele hoz el. A pusztába kiáltónak - prófétának, talán angyalnak, az Újszövetségben Keresztelő Jánosnak - a szava tehát harsány, messzehangzó, meg kell hallani!

Mi, az *Újlaki hangok* ezt az eszményképet szeretnénk követni a magunk szerény keretei között az ötödik esztendőben is.

a szerkesztőség

*Jézus, világ Megváltója,
üdvözlégy, élet adója,
megfeszített Istenfia,
szent kereszted szívem hívja.
Jézus, add hogy hozzád térjek,
veled haljak, veled éljek. (ÉE 84)*

Tarján Mária

Legyetek ti a harmadik évezred szentjei!

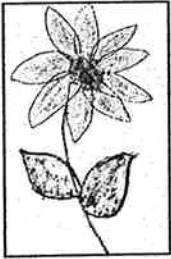

„Abban a várakozásban, hogy jövőre sokatokkal találkozhatok Rómában, «az Úrra és az ő kegyelmének ígéjére bízlak titeket, akinek hatalma van arra, hogy létrehozza és megadja az örök üdvösséget az összes megszenteltnek» (ApCsel 20,32).”

Eleget téve a Szentatya tavalyi meghívó üzenetének, augusztus 12-én reggel az Emmánuel közösséggel elindultunk Altöttingbe, ahol számunkra a római zarándoklat előtalálkozója volt. Itt körülbelül tizenöt országból 1500-an készültünk lelkiebben Rómára. Délután öt körül érkeztünk meg, s rögtön szentmisén vettünk részt. Szentmise után az ismerkedés különös módját választottuk: mindenki húzott egy kapu alakú kis papírlapot, amelybe egy szentírási idézet, egy név és a hozzá tartozó nemzetiség volt beleírva. Meg kellett keresni az illetőt, s átadni neki ezt az ajándékot. Nekem elég hamar sikerült ráakadni az emberemre, de engem senki sem talált meg. Végül is feladtam a várakozást, s elindultam vacsorázni. A sorban már éppen a pudingnál tartottam, mikor egy német lány, aki a pudingot osztotta, látva a névcímkeimet (ILDI, UNGARN), kezembe nyomta az én kis kapumat. Nagyon jól esett, hogy végül engem is megtaláltak.

Rómába 14-én éjszaka indultak a buszkaravánok, s 15-én kora délután érkeztünk meg. Még aznap délután fogadta a Pápa a fiatalokat a Szent Péter téren. Olyan sokan érkeztek az Örök Városba, hogy nem fértünk be a térre, sőt még a odavezető utcába se. Egy kisebb utcának a híd felőli végén volt már csak hely. Itt tolongtunk órákig, ahol hallani nem lehetett semmit, s látni se sokat, mert a kivetítőt eltakarták a lobogó zászlók. Már kezdtük unni a dolgot, mikor arra lettünk figyelmesek, hogy a rendőrök felszólítanak minket, hogy húzódjunk a kordon mögé, és hagyjuk szabadon az utat. Olyan szűk volt a hely a kordon mögött, hogy a magyarok már nem fértek be, ezért a kordon előtt álltak közvetlenül. Fölültem a kordonra, hogy jobban lássak. A Pápa elindult, s mi nyomon követtük a kivetítőt, hogy merre megy. Láttuk, hogy azon a hídon megy át, amitől mi 20 méterre állunk. Ekkor már világossá vált számunkra, hogy előttünk is el fog menni. (folytatás a 3. oldalon)

A napraforgó

A nyári időszak számomra egyik legkedvesebb virága a napraforgó. Hét éves Eszter unokámtól egy napraforgó rajzot kaptam. Szépet, színeset. Nemcsak a figyelmessége, hanem a rajz alá írt szöveg is nagyon tetszett. Ezt az örömet szeretném megosztani.

„A napraforgó olyan, mint a nap. A szirmai a család tagjait jelentik. A közepe Isten, Jézus Krisztus. Ez a virág mindig a napba néz, fel az égre. Mi is nézzünk arra, ahova ő néz. Az Isten országa felé, az Isten arcába. A nagymamám kedvenc virága.”

egy újlaki nagymama

Újmise

Szeretet, öröm, békesség áradt Újlakon augusztus utolsó vasárnap estéjén Cseri Attila, azaz Nikodémus testvér újmiséjén.

Megköszönjük az Úrnak, hogy 9 évvel ezelőtt a mi egyházközségünkben talált Attila szerető közösségre. A papi hivatást is itt, ebben a templomban kapta Istentől egy szentmisén, amikor Gyuri atya a Szentlelket hívta átváltoztatás előtt. Elhívását egy öreg ferences szerzetes szavai is megerősítették: A pap az átváltoztatott Krisztus teste, megtörik és szétosztják az embereknek erejét, idejét, türelmét, idegrendszerét, minden szolgálatát.

Nikodémus testvér mikrofonhoz is hasonlított a papot, aki felerősíti Krisztus hangját, de nekünk, hívőknek kell tartani őt imádságunkkal.

Az újmisézés áldást végig győzte szeretettel, mosollyal, szelídséggel. Végül a gitárosok áldó énekét fogadta.

A Szent István teremben tartott agapéval és beszélgetéssel ért véget az este.

Makai Endréné

Az ezredforduló nagy jubileumának emblémája a keresztény üzenet egyetemességét fejezi ki: a középső mező Földünket jelképezi. Jézus Krisztus az egész Földet megörvendeztette evangéliumával, mindeneket átölel szeretetével, ezért fogja át a kereszt jele a földgolyót. Őt különböző színű galamb szimbolizálja az öt földrészt. A kereszt közepéből világosság árad: Krisztus a világ világossága. A körbeírt latin szavak magyarul azt jelentik: KRISZTUS TEGNAP, MA ÉS MINDÖRÖKKÉ.

Bartos Gellértné

Újlaki arcok

1965-ben Wangler Ágotaként láttam meg a napvilágot, azóta is itt élek a környéken. Tanulmányaimat az Ürömi utcában kezdtem, majd a gimnáziumi évek után matematika-fizika szakos tanárként végeztem. Jelenleg matematikusként dolgozom a Közlekedési Főfelügyeleten.

Ebben a templomban kereszteltek meg, később nagyapám ide hozott misére, hittanra öcsémmel együtt. Még később segítettem a diákmise alatti gyermekmegőrzésben, majd Horvay Marika hittanjain énekeltettem a gyerekeket. Főiskolás éveim alatt vettem át a „Törpekör” vezetését Kemény Jánossal. Bár a „vezérkar” időről időre változott, 8 éven keresztül tartoztam a törpék közé. Azóta a legtöbben családot alapítottak, de Istennek legyen hála, a közösség ma is működik.

Újlakon járultam szép sorjában a szentségekhez, utoljára a házasság szentségéhez. Férjem, Bartos Gellért, erdélyi származású. Miután áttelepült Magyarországra, az ifjúsági hittanon ismerkedtünk meg (szintén Újlakon), és 1989-ben kötöttünk házasságot. Gyermekeinket is itt keresztelték. Nagyobb fiunk, Ambrus évek óta ministrál templomunkban, és tavaly szeptemberben lett elsőáldozó. Jankával, és szeptembertől már Ágostonnal is az Újlaki általános iskolába járnak.

1992-ben vettünk először részt schönstatti családnapiakon a Balatonfelvidéken, később bekapcsolódtunk a mozgalomba, ami sokat jelent házasságunkban, életünkben. Néhány alkalommal már Újlakra is hívtunk schönstatti előadó házaspárokat, akik a házassággal kapcsolatos legkülönbözőbb kérdésekről beszéltek.

Az utóbbi időben egy havonta összejáró újlaki családcsoporthoz tartozom férjemmel együtt. Időnként a karitászfőzési munkálataiba „folyok bele”, valamint az utóbbi két farsang szervezésében is részem volt. Szívesen tevékenykedem a nagyobb közösségért, de szem előtt kell tartani, hogy az első számú közösségem a családom, és elsősorban ennek igyekszem szentelni magam.

Zarándokút a Felvidékre

Idei második zarándoklatunkon Márianosztra és Garamszentbenedek lesz uticélunk. Mindkét település jelentős szerepet játszott magyar egyházunk történetében, felkeresésük jól beleillik a jubileumi szentév programjaiba.

A Börzsönyben, Szobtól nem messze fekvő Márianosztra (a latin elnevezés értelme: „Máriánk”) ősi, de a XX. században folyamatosan csökkenő lélekszámú falu, jelenleg mintegy 1000 lakossal. Pálos kolostora Nagy Lajos idején, 1352-ben létesült, ám 200 évvel később a török háborúk során megsemmisült. Helyén 1711-ben barokk templom és kolostor épült, 1782-ben azonban II. József a legtöbb szerzetesrenddel együtt a pálosokat is felszolta. (Ugyanekkor szűnt meg a kiscelli trinitárius kolostor működése is.) A kolostorépületben 1854-ben női fegyintézetet rendeztek be.

A felvidéki Garamszentbenedek bencés apátsága közel 1000 éves múltra tekinthet vissza, hiszen 1075-ben alapította I. Géza király. A román kori templom helyén Nagy Lajos, majd Mátyás idején gótikus stílusú kéttornyú csarnoktemplom épült, mely 1881-ben ugyan leégett, de Simor hercegrímás helyreállította. Az apátság 1394-ből való misekönyve, Kolozsvári Tamás festette, 1427-ből való Kálvária-oltára és a híres úrkoporsó is a magyar gótika becses emlékei közé tartozik. (A két utóbbi műkincset Esztergomban őrzik.)

A két történelmi kolostortemplomot buszos zarándokút keretében szeptember 30-án, szombaton látogatjuk meg. A részvételi díj előreláthatólag 2500 forint, jelentkezni a sekrestyében lehet. Az utazáshoz érvényes útlelvel szükséges.

Sz. J.

(folytatás az 1. oldalról)

Sőt, a Szentatya megállt az utcánk előtt, levetette a kocsiról a golyóvédő üveget, s így haladt el előttünk két méterre. Megdöbbentő élmény volt megtapasztalni, hogy a merényletek ellenére ennyire megbízom a fiatalokban.

A következő napokban sok programon vettünk részt, amelyek mind előkészítették a szombati virrasztást, illetve a vasárnapi misét. Szombaton reggel, mise után indultunk Tor Vergatára. Nagyon hosszú és fárasztó zarándoklat volt ez. Két és fél millió fiatal igyekezett elfoglalni helyét. Körülbelül 10 km gyaloglás után eljutottunk a „zöld szektorba”, ahova a jegyünk szólt. Itt szomorúan kellett tudomásul vennünk, hogy a szervezők nem fordítottak gondot arra, hogy a jegyeket ellenőrizték, így nekünk már nem jutott hely. Csalódottan fordultunk vissza, hogy kijebb keressünk helyet. Az első üres területen táboroztunk. Isten útjai tényleg kiszámíthatatlanok, mert azáltal, hogy kiszorultunk a helyünkről, épp egy kis oltár mellett foglaltunk helyet, ahol este a nővérek Oltáriszentséget tettek ki. Így az éjszakát a Szentség mellett tölthettük. A közelünkbe volt egy kivetítő és több hangszóró is, amelyekből a hang kis késésekkel érkezett meg, így úgy tűnt, hogy egész Róma a Pápától visszhangzik. Nagyon nagy élmény volt megtapasztalni, hogy ez a 80 éves, egészségileg gyenge ember mennyire fiatal lelkiileg, s mennyire együtt tud érezni, ünnepelni a fiatalokkal.

Minden élményről lehetetlen beszámolni, de a Szentatya üzenetét szeretném mindenkinek továbbadni:

Legyetek ti a harmadik évezred szentjei!

Havasi Ildikó

„Által mennék...”

(Újlakiak a Tiszánál)

„Által mennék én a Tiszán, nem merek, nem merek, de nem merek...” Ezt a dalt hallhatták azok, akik júliusban Vezensyben egy bizonyos lebontásra ítélt ház előtt sétáltak el. A ház azóta már nem áll, lebontásában közreműködtek a pataki fiatalok, az újlaki fiatalok, kis és nagy családok, na meg a hiltis fiúk. A kis kórust pedig a cserép- és vályogtégla-adogatás keltette spontán elhatározás hozta létre. Tagjai a pataki lányok, az újlaki lányok, kis és nagy családok, na meg a hiltis fiúk. Az ének lelkesítő volt, már amennyire lelkes lehet az ember egy több mint száz éves ház lebontásánál, mindenesetre nekünk itt és most ez a feladat jutott. Három napot töltöttünk el Tiszavárkony és Vezensy között ingázva. Két házat szedtünk szét darabokra, óvatosan, nem bulldózer módjára. A téglákat és a cserepeket szépen, épségben raktuk külön kupacokba.

Munkánkat a helybéliek is figyelemmel kísérték. Oda-oda gyűltek körénk, hol dinnyével, hol kávéval kínáltak minket, időnként életük egy-egy apró mozzanatát is megosztották velünk. Juliska néni, a helyi népdalcsoporthajdani oszlopos tagja pedig – számunkra addig ismeretlen – népdalokkal szórakoztatott minket. Estéknél volt időnk megmártózni a Tiszában, ami a következő napra is ható új erőt öntött belénk. Még nagyobb erő áradt a reggeli és az esti közös imából, hiszen Isten jelenléte meghatározta munkánkat és három nap alatt egész kis közösséget kovácsolt belőlünk. A jól végzett munka örömétől megújulva térhettünk haza, mi, az újlaki fiatalok, a patakiak, a kis és nagy családok, na meg a hiltis fiúk.

Szabó András és Udvarny Orsolya

Rómából jöttünk, mesterségünk címere: Az evangélium hirdetése

Ezt mondta nekünk a Pápa: „Kedves Barátaim! Ti vagytok az én reménységem. Ti vagytok örömöm és koronám. Ti vagytok a harmadik millennium őrszemei, ti vagytok a harmadik évezred apostolai. Menjetek el az egész világra, vigyétek a békét. Legyetek Krisztus tanúi az új millenniumban. Ne féljétek átadni magatokat Krisztusnak. Ne féljétek elfogadni azt a hivatást, amit ő szánt nektek. A társadalomnak szüksége van a ti tanúságotokra, arra, hogy szenvedni akartok másokért, mint Krisztus. Krisztus nem szereti a középszerűséget.

Sok fiatal ma a könnyebb életet választja. Az élet értelme számukra az erőszak, és reménytelenségben élnek. De várnak benneteket, akik más tanúságot adtok. ... Ne féljétek tenni Isten akaratát, az evangéliumot - ti fogjátok építeni a mai világot! Isten akaratát tenni azt jelenti: Tűz lenni a világban.”

Két és félmillió fiatal hallotta a Szentatya szavait. Két és félmillióan jöttek el Rómába, a 15. ifjúsági világtalálkozóra. Hívta őket a Pápa - hívta őket Krisztus. Akartak találkozni a Pápával - akartak találkozni Krisztussal. Elfogadták a Pápától a küldetést - Krisztustól fogadták el a küldetést.

A találkozót augusztus 19-én kezdődött Rómában, a Tor Vergata dombján. Napközben rettenetes hőség barnította az új évezred apostolait. Locsolókocsik víz-sugarai adtak enyhülést.

Este megemlékeztünk keresztény őseinkről, Perpétuáról és Felicitász-ról, Ágotáról, Lúciáról, Cecíliáról és a többi vértanúról. Közületek nem sokan lesznek ilyen módon tanúságtévők, de életetekkel tanúsokodjatok Krisztusról, mondotta a Pápa homíliájában.

Az est fénypontja a hitvallás volt. Keresztelésünk megújítása-kor mindenki meggyújtotta az ajándékba kapott gyertyát. Két és félmillió kis láng fénylett föl az éjszakában. A Szentatya is érezhetően erőt merített ebből az együttlétekből, „nem akart hazamenni”.

Egy éjszakán át virrasztottunk. Az öröm, az ujjongás, a viharzó taps egész Rómát felrázta. Mindenki hallotta benn a városban. Soha nem felejtünk el, benneteket, fiatalok, mondták a rómaiak.

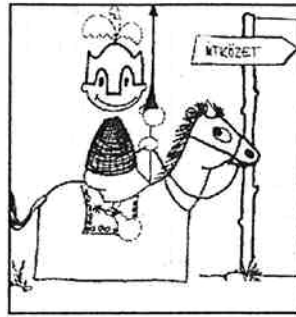
Augusztus 20-án reggel a Pápa helikoptere kört írt le a tábor fölött, eképp adta a Szentatya áldását az ébredőkre. Utána együtt ünnepeltük az Eucharisziát.

Az utolsó katekézist, 21-én 130.000 fiatal hallgatta a Circus Maximusban. Témája a keresztény házasság és a teljesen Krisztusnak átadott papi és szerzetesi élet volt. A beszéd végén nyolcezen jelezték, hogy elhívást éreznek a papi-szerzetesi életre. A jubileumi világtalálkozót a Magnificattal fejeztük be, és Máriával együtt átértéztük, hogy „... nagy dolgot tett velünk a Hatalmas”.

Tótor Katalin

Július 31-én, hétfő reggel egy kis csapat gyülekezett útrakészen Újlakon, hogy fölfedezzék Bernecebarátit és környékét. Összesen kilenc lovagjelölt, a király és a királyné, az udvari szakácsok és a tábori szállító indult neki az útnak.

Lovagtábor 2000

Első nap összebarátkoztunk a helyi remetével, Bernece baráttal, akiről csak később derült ki számunkra, hogy „civilben” Mazgon Gábor harmadéves kispap. Ő készült a lelki programokkal. Következő nap a leendő lovagok elkészítették kardjaikat, íjjaikat, a várkissasszonyok pedig süvegeiket és ékszereiket. Megfestettük a tábori zászlónkat is: tűzlángok között a kézlényomataink, jelképezve, hogy tűzbe tesszük egymásért kezünket. A szerda a lovagi torna napja volt, amely sportból és ügyességi játékokból állt. Másnap portyára indultunk Drégelyvár ellen, amire kitűztük zászlónkat a győzelem jeléül. Pénteken Bernece barát bevezetett mindannyiunkat a remeteélet rejtelmeibe. Elküldött minket az erdő csendjébe, hogy két órán keresztül próbáljunk Istenre figyelni. Aznap éjjel a Hangyák intéztek támadást ellenünk, elvitték a zászlónk és a nasink egy részét. A három részre tépett zászlónkat csapataink a szombati akadályversenyen visszaszerezték, így az esti ünnepélyes táborútnél, amire a Hangyák is hivatalosak voltak, mindenki megkapta a lovagi címet.

Remélem jövőre is lesz tábor, de addig is igyekszünk minél magasabb fokon gyakorolni a lovagi erényeket. *Joe lovag (Udvarny Gergely)*

Nekünk, szervezőknek már a tervezéssel és az előkészületekkel megkezdődött a tábor.

Három nappal indulás előtt Gergő szobájában halomban álltak a sátrak, fazekak és egyéb közös tábori eszközök. Mindezt másnap Szeverin trabantjába zsúfoltuk be, és Andrisék kertjében elhelyeztük a „mozdítható kincsesládát”. Vasárnap estére minden kész lett; a két szakács: Andris és Vera, Szeverin, a szállító és a két vezető: Gergő és én közös imára gyűltünk össze. Kértük Isten segítségét, főleg abban, ami már nem rajtunk múlik.

A Gondviselés valóban pártfogolt minket a tábor ideje alatt: az első két hideg éjszaka után enyhülés állt be, csak egyetlen egyszer jött zápor, az ÁNTSZ nem tett látogatást nálunk és a közelben levő tűzrezred sem füstölt ki minket. Veszteségeink mindössze: egy fényképezőgép (ami elveszett) és egy hüvelykujj (ami eltört).

Okosságban, igazságosságban, mértéktartásban és bátorságban példát kellett mutatnunk kis lovagjelöltjeinknek, hiszen délutáni beszélgetéseink a sarkalatos erényekről szóltak. Sokszor nehéz volt magunkban tartani egy-egy sértő bírálatot, holtfáradtan krumplit pucolni, vagy éppen éjjel háromkor őrségbe menni.

Gazdag élményekkel hazatérve némi megkönnyebbülést éreztünk, mikor a szülők „átvették” gyermekeiket és velük együtt a felelősséget, ami hét napig a mi vállunkat nyomta. Elhangzottak a szokásos „Nem volt semmi baj?”, a „Milyen volt a koszt?” és a „Használtál fésűt, kislíam?” kérdések. Itthon, Újlakon a vasárnap esti szentmise zárta közös együttlétünket.

Reméljük, hogy szeptembertől kisközösség formálódik majd a táborozásban részt vett – és a sajnálatosan távol maradt – 12-15 éves újlaki gyerekekből.

Udvarny Orsolya

Börzsönyligeti hittantábor

Június végén Isten kegyelmével, György atya és néhány újlaki testvér elszánt és lelkes igyekezete eredményeként néhány felejthetetlen napot tölthetünk Börzsönyligeten. Az ott eltöltött idő a hagyományos Horvay Marika-féle gyermektábor, valamint a szülőknek tartott lelkigyakorlat csodálatos ötvözete volt, mesébe illő körülmények között, igazi természetközben. Agyonhajszolt, fölös információkkal terhelt modern világunkban egy élő stop-tábla volt ez a pár nap. Igazi lehetőség, hogy testünk utolérje lelkünket, ahogy ezt Kozma atya fogalmazta egyszer.

Hagyománybontó is volt a tábor, mert nemcsak Marika idejé, hanem régebbi, még régebbi, illetve leendő kis tanítványai, meg azok barátai, rokonai is részt vehettek rajta. Két és fél éves volt a legifjabb és tizenkettő a rangidős. Olyan – számunkra példaértékű – családok is eljöttek, melyek hathetes, illetve hat-héthónapos gyermekeiket is bátran elhozták, akik bearanyozták a lelkigyakorlatot, hiszen mindig ott szuszogtak, gögicséltek az élet ajándékaként.

Marika megbízható korábbi hittanosaiból verbuvált, jól kiépített, segédcsapattal dolgozott, akikről őszintén mondhatom, bármelyiküket el tudnánk fogadni magunknak, és kívánjuk, hogy saját gyermekeink is ilyen ifjakká serdüljenek. Szünni nem akaró élményforrás volt látni azt az életteli, sugárzó csoportot, melynek nagyszerű programjaik voltak: kirándulások, hentergés a szénában, gólya- és békaes és hasonló dolgok, melyeket a mai átlaggyermek sajnos gyakorta már csak mesékből, jobb esetben szüleitől, nagyszüleitől ismer. Szinte hihetetlen

és szívet melengető, szemet gyönyörködtető látvány volt, ahogy minden „civilizációs” játékszer nélkül remekül játszottak a gyerekek. Bogáncsot szedtek, kergetőztek, egymás „kegyeiért” versengtek: ki kinek legyen a párja, illetve melyik kicsi melyik nagyfiú nyakába üljön. Marika mindezt szinte észrevétlenül, határozottan, a gyerekek közé simulva irányította. A szülők nemegyszer ok nélkül aggodalmaskodtak gyermekeik holléte, késői érkezése miatt. Kedvesen groteszk jelenet volt a gyerekcsoport elé menő aggályoskodó szülők „libasora”, és a várnál hangosabb zsvajjal, vígan hazatérő emberpalántáknak a fáradtság minden jelét nélkülöző megérkezése.

A szülők ezzel egyidőben lelkigyakorlaton vettek részt. A reggeli és esti áldás, gyermek és felnőtt közös imája a természetben megterített asztalnál varázslatos erővel bírt. György atya vezetésével különböző, a ma emberét különösen foglalkoztató témákban próbáltunk eligazodni, és kaptunk további kapaszkodókat. Bibliát olvastunk, majd egyéni csendes elmélkedés után közösen dolgoztuk fel, minden alkalommal többet megértve hitben gyarapodtunk.

Mindezekhez hozzá kell tenni azt a szolgálatot, amit Kuzsmann Erzsike és Mándli Marika a konyhában végeztek. Mindvégig a háttérben maradván csendben varázslták elénk az ízletes ételeket, esztétikus tálalással, süteménnyel és jól időzített kávékkal. Így igazi pihenésben is részünk volt.

Köszönjük, hogy részünk lehetett ebben a csodálatos testi-lelki harmóniában és reméljük, hogy a jövőben is sor kerülhet hasonló táborra, lelkigyakorlatra.

Zsombory Edit

Családi események

Megszülettek:

Kozek András és Mihályi Lilla első ikrei: Lél Ágoston és Aina Lúcia 22-én.

A keresztség szentségében

részesült: Varga Márton 19-én, Szeredás Kristóf Sebestyén 26-án.

Örök hűséget esküdött egymásnak:

Carlo Trönberg és Révai Adrienn, valamint Brovinszki László és Györi Judit 5-én, Gremesperger György és Laskai Judit 11-én, James Boyle és Krausz Friderika 19-én, Bör Gergely és Karsay Katalin, valamint Dévai Csaba és Sebők Livia 26-án.

Halottaink:

Tarnóy Antal (75), Szabó Béla (54), Markó János (58), Száva Géza (55),

Cserny Ilona
(1918-2000)

„Nem a nap szolgál majd neked nappali fényvel, és nem a holdfény ragyog neked, mert az Úr lesz örökké tartó világosságod, Istened lesz a fényességed.” (Iz 60, 19)

Ilonka néni mindig nagy Szűzanya-tisztelő volt. Sok évvel ezelőtt történt, hogy koppantást hallott az udvarról. Kiment megnézni a zaj okát. A földön, a cserepes virágok között egy rózsafüzért talált. Ezt égi jelnek tekintette és megszervezte templomunkban a rózsafüzéres imacsoportot. Amíg csak egyre betegebb lábai engedték, mindennap együtt imádkozta kis közösségével a szentolvasót.

Szobafogságában is sokszor rebegték ajkai a Szent Szűz közbenjárását kérő szavakat: „imádkozzál érettünk bűnösökért, most és halálunk óráján.” És ez az óra július 24-én reggel 1/27-kor eljött... Biztosak lehetünk benne, hogy kórházi ágyánál ott állt a Szűzanya, akit annyira tisztelt, akit annyi hittel hívott.

„Ora et labora” – Imádkozz és dolgozz! Ilonka néni ez utóbbiban is fáradhatatlan volt. Hálás szívvel megköszönjük áldozatos plébániai, templomi munkáját. A Szent Kereszt oltár díszítője volt évekig, főzött az atyáknak, varrt, takarított, oltárterítőt készített. Rövid ideig sekrestyés is volt.

Szobája falát az általa rajzolt képek (Jézus, Szűz Mária, templomok) díszítették. A Biblia, az imakönyve és a rózsafüzér mindig ott volt ágya mellett.

Nővérünket halála előtt az Úr megajándékozta örök kincseket érő ajándékaival: megkapta a betegek kenetét és a szent Útravalót.

Köszönjük az ő nevében is Istenünk, hogy életében a megpróbáltatások és szenvedések tövisszorosuját is a fejére helyezted. Hiszen az ezekben való megnyugvás keresztény erénye jutalomra érdemesít. Kérünk, Atyánk, add meg neki ezt a jutalmat, nekünk pedig a hitbéli reményt, hogy Ilonka nővérünk már a Rózsafüzér Királynőjének „udvarhölgyeként” imádkozik értünk.

Pozsgai István

SOS! TATAROZUNK!

Körülbelül százéves a plébániaépület villanyhálózata. A működéshez szükséges egyre nagyobb teljesítmény-igény és az elavult szigetelés-technika következtében tűzveszélyessé vált a hálózat. Idén júniusban elkezdtek a felújítást, remélve, hogy a régi védőcsövekben át lehet húzni az új vezetéket. Sajnos, nem lehetett ezt az olcsóbb megoldást választani. Az idős falak megbolygatásakor újabb elkerülhetetlen munkák váltak szükségessé. Kiderült, hogy a válaszfalak nem voltak alapozva, megsüllyedtek, megrepedtek a vésések során. A kiürített helyiségekben látható volt, hogy a parketta és alatta a vakpadló elrohadt, mert nem volt alatta szigetelés. A nedvesség a falakba is felhúzódott, emiatt levált a vakolat, és még a fürdőszobák csempeburkolata is elmozdult. A vezetékek vésését a mennyezet sem bírta, a százéves vakolat nagy foltokban hullott le a nádazott deszkázatról. A felbontott burkolatok alól több évtizedes elöregedett vízvezeték és csatorna került elő, amely szintén áztatta a padlót és a falakat. A teljes tatarozást pénz hiányában nem vállalhattuk. Most elmarad a mázólok munka, a riasztórendszer felújítása, a tálaló helyiség és a plébánosi dolgozószoba felújítása, tapétázás helyett csak festés lesz. A tartalékolt saját tőke és központi támogatás mintegy 5 millió forint (volt). Hamarosan szükségünk lesz tehát még pénzre, mert a villanszerelés 1 millióval, a vakolatjavítás, a szigetelés, a parkettázás, a csempézés 2-3 millióval, a festési munkák fél-millióval haladták meg az előre tervezett költségeket.

Ezúton is újra megköszönjük a hívek eddigi nagylelkű támogatását. Tudjuk, hogy a nyaralás és iskolakezdés legtöbbjük számára magában véve is túl nagy teher. De nem feledkezhetünk meg róla, hogy a lelkeségi feladatok ellátásának anyagi feltételeit is meg kell teremteni. Kérjük, erejéhez mérten ki-ki vállaljon valamennyit a pénzügyi terhekből. A személyi jövedelemadót fizetőknek figyelmébe ajánljuk a közhasznú alapítványunkra történő befizetést: ÚJLAKI SÁRLOS BOLDOGASSZONY ALAPÍTVÁNY, 1023 Budapest, Bécsi út 32. Az adakozók sorát egy kedves testvérünk már meg is nyitotta a maga bőkezű, 300.000 forintos adományával. Isten fizesse meg neki is, a remélt és várt többi adakozónak is. A legszerényebb összeget is hálával fogadjuk.

Szeptemberben részletesebb Egyházközségi Levelet jelentetünk meg templomunkban, alapítványi csekket mellékelve. Ezúton kérjük újlaki újságunk tisztelt olvasóit, hogy hívó lakótársaikhoz, szomszédaikhoz is segítsenek eljuttatni ezt a levelet.

Végül megköszönjük egész nyáron át tartó türelmüket az irodai fogadás nehézségei miatt, és szeretettel kérjük további megértésüket a hitoktatás kezdeti időszakára, mert a tatarozás befejezése még várat magára.

a Képviselőtestület Műszaki Bizottsága

Plébániai hittanórák a 2000/2001-es tanévben

Szeptember 4-től kezdődnek:

Óvodás kicsik (4 éves kortól, lehetőleg szülővel)
hétfő 5-6; Szent Erzsébet terem

Óvodás nagyok és első osztály
kedd 5-6; Szent Erzsébet terem

II. és III. osztály (kezdő és haladó)
hétfő 5-6; Szent Margit terem

IV. osztály (most elsőáldozók)
hétfő 6-7; Szent Margit terem

V. és VI. osztály
szerda 5-6; Szent Erzsébet terem

VII. és VIII. osztály
szerda 6-7; Szent Erzsébet terem

I. – II. – III. gimnázium
hétfő 1/2 7-1/2 8; Szent Erzsébet terem

Szeptember 11-től kezdődnek:

Bérmálásra készülő kezdők (IV. gimnázium és nagyobbak)
szerda 1/2 7-3/4 8; Szent Margit terem

Bérmálásra készülő haladók
kedd 1/2 7-3/4 8; Szent Margit terem

Ifjúsági (30 évesig)
hétfő 1/2 7-3/4 8; Szent István terem

Felnőtt biblióra
kedd 1/2 7-1/2 8; Szent Erzsébet terem

Útkereső
csütörtök 1/2 7-3/4 8; Szent Erzsébet t.

Ifjú házások, szülők
péntek 8-tól, kéthetente (először 15-én); Szent Erzsébet terem

Az iskolai hittanórák augusztus 29-től elkezdődtek a tavalyi beosztás szerint.

Egyházközségünk rendszeres programjai

Szentmisék rendje:

hétköznap: 6³⁰, 8⁰⁰, 18⁰⁰
vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰, 19⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt és elején

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után.

Zsolozsma: péntek 7; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az esti szentmisét.

Szent István kápolna miserendje:

hétköznap: 17³⁰; vasárnap: 9⁰⁰, 11⁰⁰

Marquitszigeti kápolna miserendje:

vasárnap 11⁴⁵

Zikkaron imaösszejövetel minden hónap első szerdáján 18³⁰-20³⁰-ig a Szent István teremben. Az imaösszejövetel minden érdeklődő számára nyitott.

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): hétköznapokon 9⁰⁰-12⁰⁰ és 15⁰⁰ - 18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ - 18⁰⁰

Könyvtár (hittantermek előterében):

vasárnap 10⁰⁰ - 10³⁰ és 18⁴⁵ - 19⁰⁰.

Nyugdíjasok összejövele: minden kedden 10⁰⁰-tól a hittantermekben (szeptember 19-től).

Készülődés az elsőáldozásra

Az idei elsőáldozók az első olyan korosztály, mellyel végigjártuk a katekumenátus főbb lépéseit. A további előkészület menete a következő: Szeptember 9-én, szombaton de. ½ 9-12: beszélgetés a szülőkkel az utolsó gyakorlati tennivalókról és a lelki felkészülésről. 10-én, vasárnap: a **kiválasztás** szertartása a 9 órás szentmisén. 22-én, péntek du. ½ 5-től: az **első szentgyónás**. 23-án, szombat du. ½ 4-től **mozgáspróba** a család számára gyónási lehetőséggel. Az elsőáldozás 24-én, vasárnap a 9 órai szentmisén lesz.

György atya

Szeptemberi naptár

3. V. Nagy Szent Gergely
Veni Sancte a 9 órás szentmisén
Régi hitoktatóink köszöntése
8. P. Kisboldogasszony
12. K. Mária Szent Neve
14. Cs. Szent Kereszt felmagasztalása
Képviselőtestületi gyűlés 19³⁰-tól
15. P. Fájdalmas Szűzanya
19. K. Nyugdíjasok első találkozása
21. Cs. Szent Máté apostol, evangélista
23. Sz. Boldog Pio atya
24. V. Szent Gellért püspök
Elsőáldozás a 9 órás szentmisén
29. P. Szent Mihály, Gábor és Ráfael főangyalok
30. Sz. Szent Jeromos
Egyházközségi zárandoklat Márianosztrára és Garamszentbenedekre

Gitáros misék a hónapban: 10-én és 24-én 19⁰⁰.

Hírek, hirdetések

❖ A Máltai Szeretetszolgálat gondozásában működik a „**Családok a családokért**” mozgalom, amely abban segít, hogy a Kárpátalján élő, nagyon szegény családokhoz eljuthasson a Magyarországon élő családok segítségével. Kárpátalján több ezer család él 4-5 ezer forintos havi költségvetéssel, nekik óriási segítséget jelent a szokásos 2-3 ezer forintos rendszeres havi támogatás, amit magyarországi családok vállalnak előre egy évre. Aki szívesen segítene ilyen formában a rászorulókon, jelentkezzen a szeretetszolgálat 200-8371-es telefonján.

❖ Bár a plébániai építkezés miatt az idei nyári napközis tábor „egyfelidős” maradt (csak a nyár elején voltak közös foglalkozások), az iskolakezdés előtti pénteken (aug. 25.) azért nem maradt el a „nyár búcsúztató” szentmise és az azt követő összejövetel a plébánia hátsó kertjében.

❖ A Római Ifjúsági Világtalálkozó résztvevői **élménybeszámolót** tartanak szeptember 17-én, vasárnap ½ 4-kor a Szent Erzsébet teremben.

Szent István ünnepén

A magyar kereszténység millenniumi ünnepe sorából is kiemelkedett a budapesti Bazilika előtt megtartott Szent István-napi szentmise és az azt követő Szent Jobb-körmenet. A tikkasztó hőség ellenére igen sok hívő vett részt a szertartáson, köztük egyházközségünk tagjai is. Hat áldoztató és legalább harminc további résztvevő érkezett Újlakról, különösen tiszteletet érdemlő az idősek és a kisgyermek helytállása. Öröndetes, hogy a képviselőtestület tagjai közül is légtövegebb tizenhárman jelen voltunk; sajnálatos, hogy szervezésből (megintcsak) rosszul vizsgáztunk, így zászló nélkül, két csoportra szakadva vettünk részt a szertartáson.

Sz. J.

Lapunk ingyenes, hogy mindenkihez eljuthasson. A nyomdaköltség: 15Ft. Kérjük olvasóinkat, hogy lehetőségeikhez mérten támogassanak bennünket (újságperselyen keresztül)! Köszönjük!

Köszönjük az eddigi cikkeket, észrevételeiket, és továbbra is kérjük, hogy azokat gépelve, vagy olvasható kézirással, vagy floppyn (a floppyt visszajuttatjuk) a plébánia oldalbejáratánál lévő postaládánkba dobják! Várjuk!!! – cikk – hirdetés – észrevétel – javaslat – kérdés – kritika – stb – Az októberi szám lapzártája: **szeptember 20.**

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

Szerkesztik: Bóné Gergely, Havasiné Zentai Edit, Dr. Keglevich Lászlóné, Máriaiigeti Krisztina, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Mester János